

๑

บรรยากาศยามใกล้เที่ยงของวันศุกร์ อาจจะเป็นเวลาเร่งรีบของคนทั่วไปที่ต้องชวนหาเลี้ยงชีพ ผิดกับคนอีกกลุ่มซึ่งยังคงอยู่ในช่วงเวลาของการหลับนอน ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะทำงานยามค่ำคืนจึงต้องอาศัยนอนในตอนกลางวัน ทว่าอีกส่วนหนึ่งคือบุคคลประเภทรำรวย ไม่ต้องดิ้นรนก็สามารถดำเนินชีวิตได้อย่างสบาย หนึ่งในบุคคลกลุ่มหลังก็คือหญิงสาวผู้มีนามว่า เจ้าเอย วชิรวิทย์ เธอเป็นทายาทคนเดียวของตระกูลวชิรวิทย์ ตระกูลเก่าแก่ที่ดำเนินกิจการด้านการโรงแรมมาหลายทศวรรษ และยังเป็นหนึ่งในตระกูลผู้ร่ำรวยอันดับต้นๆ ของประเทศ

ณ ห้องนอนสีหวานในคฤหาสน์สุดหรู เชื้อนาฬิกาที่เดินช้าใกล้เวลาสิบสองนาฬิกาหรือเที่ยงวัน ไม่เป็นอุปสรรคในการนอนของเจ้าเอย เพราะผ้า màn สีทึบและเครื่องปรับอากาศทำหน้าที่กันแสงและปรับอุณหภูมิได้อย่างดี ทว่าคนที่ควรหลับสนิทกลับถูกระส่ำกระส่าย คือเร็วขมวดเข้าหากันในขณะที่เปลือกต่ายังปิดสนิท ใบหน้าที่เต็มไปด้วยเหงื่อส่ายไปมา ทรวงอกอวบอัมขยับขึ้นลงตามจังหวะลมหายใจที่หอบกระชั้น สองมือปิดสะเปะสะปะ

ราวกับคนที่กำลังปิดป้องบางอย่างออกไปให้พ้นตัว

“ไปไกลๆ เลยไอ้คนบ้า อย่ามายุ่งกับฉันนะ!” จบประโยค เรือนร่างบอบบางก็ตั้งพรวดลุกขึ้นนั่ง หอบจนตัวโยนคล้ายคนวิ่งมาไกลแสนไกล จนเมื่อเห็นสภาพห้องเดิมๆ ไม่มี ‘ไอ้บ้า’ ที่ฝันถึงจึงค่อยโล่งอก

“ฉันฝันถึงนายอีกแล้วเหรอเนี่ย” เธอเปลือยกมื่อขึ้นไปแตะริมฝีปาก แวตาทอนโยนทอแสงอยู่เพียงครู่ก็เปลี่ยนเป็นแข่งกร้าว

เจ้าเอ๋ยยกมื่อขึ้นไปปาดเหงื่อที่ผุดซึมบริเวณหน้าผากพร้อมกับระบายลมหายใจแรงๆ ดวงตากลมโตตัวตมองไปยังสิ่งเดียวที่สื่อถึงบุคคลที่ทำให้ฝันร้าย เห็น ‘เจ้าตุ๊กตาเบ็ดหน้าเซ่อ’ เอนพิงหมอนอยู่ก็ยื่นมือไปกำรอบคอแล้วเขย่าๆ จนเจ้าตัวสีเหลืองหัวล้านหัวคลอน

“เข้ามาในฝันของฉันทำไม อีตาบ้า อยากตายเหรอ!” จบประโยค เจ้าตุ๊กตาที่ไม่รู้ชื่อไหนก็ลอยละลิวไปกระแทบผนังห้อง “บอกเจ้านายแกละนะ ว่าอย่าบังอาจมาเข้าฝันฉันอีก!” เอาเรื่องกับตุ๊กตาเสร็จก็สะบัดหน้าพริต ก้าวลงจากเตียงเดินดุ่มๆ หายเข้าไปในห้องน้ำ ไร้อารมณ์ที่จะนอนต่อ แม้เพิ่งเอนกายลงบนที่นอนไปได้ไม่กี่ชั่วโมง เธอยอมให้ใต้ตาดำคล้ำเป็นหมึกแพนด้า ดีกว่าต้องหวนนึกถึงเรื่อง ‘ความฝันบ้าๆ’ ของ ‘คนบ้าๆ’ อีก

ใช้เวลาในห้องน้ำอยู่เกือบชั่วโมง เจ้าของเรือนร่างเซ็กซี่ขี้ใจที่มีเพียงผ้าเช็ดตัวปกปิดก็เดินอวดเร็วขาออกมา สีหน้าสดชื่นแจ่มใสขึ้นเมื่อได้อาบน้ำอาบท่า เสียงฮัมเพลงเบาๆ บ่งบอกถึงสภาวะอารมณ์ที่แตกต่างจากก่อนหน้านี้ ในระหว่างที่กำลังเดินเข้าไปในห้องแต่งตัวทางตากก็สังเกตเห็นเจ้าตัวสีเหลืองที่นอนพุบหน้าอยู่กับพื้น ใจหนึ่งก็อยากทิ้งไว้อย่างนั้นเพราะโกรธเคืองคนให้ แต่อีกใจกลับลังเล

หญิงสาวถอนหายใจแล้วเดินไปหยิบเจ้าตัวเล็กขึ้นมา

“คราวหลังอย่าแปรพักตร์อีกรู้ไหม ถ้าทำให้ฉันฝันถึงไอ้คนบ้านั้นอีกละก็ คราวหน้าได้ย้ายที่อยู่ถาวรแน่!” พิมพ์คำคาถาโทษเสร็จก็จับไปวางไว้ที่เดิม..ข้างหมอนที่หนุนนอนประจำ และไม่ลืมแลบลิ้นปลิ้นตาใส่ราวกับว่า

เจ้าตุ๊กตาเบ็ดคือใครอีกคนที่เธอเกลียดแสนเกลียด

ใช้เวลาแต่งตัวอยู่อีกเกือบชั่วโมง เจ้าเอยก็แอบย่องออกจากห้องในชุดเตรียมพร้อมออกนอกบ้าน แต่ลงมาถึงชั้นล่าง ไม่ทันก้าวพ้นบันไดก็สะดุ้งโหยงเพราะเสียงร้องทัก

“คุณหนู ลงมาแล้วหรอคะ”

คนโดนเรียกค่อยๆ ผินหน้าไปมอง พอเห็นว่าเป็นใครก็ยกมือทาบอกรู้สึกโล่งใจที่ไม่ใช่ใครอีกคนที่เธอยังไม่อยากพบตอนนี้ “ป้าศรีนวล! เอยตกใจหมดเลยคะ”

“ก็ป้านะสิคะ อย่าคิดว่าจะแอบออกไปได้ง่ายๆ เชียว” ผู้สูงวัยกว่ายกมือขึ้นกอดอก มองหญิงสาวตรงหน้าด้วยแววตาตำหนิ อายุอาณามคุณหนูของบ้านวชิรวิทย์ไม่ใช่่น้อยๆ ล่วงเข้าสู่วัยเบญจเพสแล้ว แต่ก็ยังทำตัวไม่เป็นโล้เป็นพาย

หลังจากเรียนจบก็ขออนุญาตนำสาวพักผ่อนลักพักก่อนไปเรียนรู้งานของโรงแรม แต่ระหว่างนั้นก็ดอดไปรับงานในวงการบันเทิง ทั้งเดินแบบ ถ่ายแบบ พิธีเซนต์อร์ลีนค้า จนเวลาล่วงเลยมาเกือบสองปีก็ยังไม่มีความว่าจะเข้าไปเรียนรู้งานอย่างที่รับปากไว้ พอนำสาวทวงถามก็บอกว่ายังสนุกกับงานในวงการอยู่ นี่ก็แล้วๆ ว่ามีหนังติดต่อมาหลายเรื่อง นำสาวจึงกลัวว่าเจ้าเอยจะเข้าวงการบันเทิงเต็มตัวจนละทิ้งงานของโรงแรมไป

“โธ่! ป้าคะ เอยไม่ได้แอบเสียหน่อย” ว่าแล้วก็เดินเข้าไปโอบกอดผู้สูงวัย อ้อนอู้อะเหมือนครั้งยังเป็นเด็กน้อย “เอยจะรีบไปแต่งหน้าทำผมต่างหาก วันนี้มีงานปาร์ตี้สละโสดของยายรตา ป้าลืมแล้วหรอคะ” รีบเอ่ยถึงเพื่อนสนิทคนสำคัญ ซึ่งกำลังจะเข้าสู่ประตูวิวาห์เพื่อเป็นข้ออ้าง

“จริงด้วยสิ ป้าลืมไป”

“ใช่ไหมล่ะ งั้นเอยขอตัวก่อนนะคะ” เจ้าเอยก็ลงมือหอมแก้มแล้ววิ่งปรู๊ดออกจากบ้านไป ไม่รีรอให้อีกฝ่ายได้คัดค้าน

“แต่คุณหนูคะ งานปาร์ตี้มีตอนหนึ่งทุ่ม นี่มันเพิ่งจะบ่ายสองเอง

นะคะ คุณหนู!” เสียงโวยวายดังตามหลัง แต่คุณหนูคนสวยฟังเสียงที่โชนก้านั้นรุดแล้วขับออกไปอย่างรวดเร็ว แม่บ้านสูงวัยจึงได้แต่ส่ายหน้าระอา “คุณหนูนะ คุณหนู...”

งานปาร์ตี้เริ่มหนึ่งทุ่มตามกำหนดการ เจ้าเอ๋ยลงจากรถสปอร์ตคันหรูด้วยมาดนางพญา ชุดเดรสสีขาวแนบลำตัวโชว์ส่วนหัวส่วนโค้งได้อย่างพอเหมาะพอเจาะ มือถือกระเป๋าสีชมพูเบอร์นาร์ดั่งราคาแพงลิบลွ่ บรรดาผู้คนเดินผ่านไปมาต่างหยุดมองเป็นตาเดียว บางรายอาการหนักถึงขั้นนำลายหก แต่คนถูกมองเพียงปรายตาไปมอง ใบหน้าที่ถูกแต่งแต้มเชิดขึ้นรู้สึกชินมากๆ กับการเป็นจุดสนใจ ส่งกุญแจรถให้พนักงานเสร็จก็เดินเข้าไปในโรงแรมซึ่งเป็นธุรกิจของตระกูลตนเอง

เพียงแค่ปรากฏตัวที่ลิโอบบี้ คนเก่าแก่ที่จำหายากคนเดียวของตระกูลวชิรวิทย์ได้ก็กระวีกระวาดมาต้อนรับ

“สวัสดีครับคุณหนูเจ้าเอ๋ย” ชายสูงวัยอายุกว่าห้าสิบปีกมือไหว้และส่งเสียงทักทายมาแต่ไกล

คนที่เด็กกว่ารีบขยับถอยหลังไปตั้งหลัก เธอไม่ชินกับการได้รับความเคารพนบ โดยเฉพาะจากคนที่อายุมากกว่าหลายสิบปี

“คุณลุงช่นอย่าทำแบบนี้สิคะ เอ๋ยอายุสั้นพอดี”

“แหม...คุณหนูก็พูดเกินไป ผมต้องทำความเคารพคุณหนูสิครับ ก็คุณหนูเป็นเจ้าของโรงแรม”

“ยังไม่ได้เป็นคะ และก็อาจจะไม่ได้เป็นด้วย” คนที่ไม่คิดสานต่อกิจการครอบครัวบอกปิด “ไม่เอาดีกว่าคะ เลิกพูดเรื่องเครียดดีกว่า ว่าแต่คุณลุงสบายดีนะคะ”

“สบายดีครับ ตามอัธยาศัย”

“เอ๋ยดีใจที่เห็นคุณลุงแข็งแรงดี ยังไงก็อย่าลืมหัดรักษาสุขภาพนะคะ งานหนักๆ ก็ใช้คนอื่นทำก็ได้” เพราะเห็นผู้สูงวัยมาตั้งแต่สมัยเด็กๆ เจ้าเอ๋ย

จึงนับถือเป็นดังญาติผู้ใหญ่คนหนึ่ง “ว่าแต่...คุณน้ายังอยู่ไหมคะ”

“ยังอยู่ครับ คุณหนูขึ้นไปได้เลยครับ”

“เอ่อ...ไม่ดีกว่าค่ะ เอยมางานเลี้ยงของเพื่อน ใกล้ถึงเวลานัดแล้วด้วย ไม่อยากไปสาย ฉันขอตัวเลยนะคะ” ว่าแล้วก็เดินตัวปลิวไปยังลิฟต์ตัวที่กำลังเปิดออก บอกจุดหมายปลายทางแก่เจ้าหน้าที่ประจำลิฟต์เสร็จก็หันมาส่งยิ้มให้คุณลุงสูงวัยอีกทีเป็นการทักทาย

ชนะได้แต่มองตามแล้วส่ายหน้า “คุณหนูนะคุณหนู คุณท่านเหนื่อยจะแย่อยู่แล้ว ยังเอาแต่เที่ยวสนุกอยู่อีก ฮือ...”

ทางฝั่งคนขึ้นลิฟต์มาก็หาได้สนใจอะไรไม่ พอประตูเปิดก็ได้ยินเสียงเรียกเธอดังขึ้นทันที พอเห็นว่าใครยืนก้มกมือเรียกอยู่จึงรีบเดินตรงดังไปหา ไม่สนใจสายตาดูราวหมาเห่า รอบข้างที่มองตามตาละห้อย

“ว่าที่เจ้าสาว ทำไมมายืนอยู่ตรงนี้ล่ะ” คนเพิ่งมาถึงถามอย่างสงสัย

ว่าที่เจ้าสาวที่เอ่ยถึงคือ รตา เลิศวรรณ เพื่อนสนิทที่เรียนด้วยกัน มาตั้งแต่สมัยมัธยม รตาเป็นลูกสาวคนเดียวของเจ้าของธนาคารใหญ่ เป็นอีกหนึ่งตระกูลที่ร่ำรวยไม่น้อยกว่าบ้านวชิรวิทย์

รตากำลังจะแต่งงานกับ นิมมาน ธาดา อีกหนึ่งตระกูลผู้มั่งคั่งเจ้าของกิจการอสังหาริมทรัพย์ ทั้งสองเริ่มต้นจากการจับคู่ของผู้ใหญ่ คบหาดูใจกันได้เกือบปีก็ตกลงปลงใจที่จะเข้าสู่ประตูวิวาห์ ถึงแม้เพื่อนคนอื่นๆ รวมทั้งเจ้าเอยห้ามปรามเนื่องจากเห็นวาระเวลาในการคบหาสั้นเกินไป อีกทั้งกิตติศัพท์ความเจ้าชู้ของฝ่ายชายก็ยังมิให้เห็นตามสื่ออยู่ตลอด ทว่าคุณหนูหัวอ่อนอย่างรตาก็ไม่ฟัง กลับมั่นใจว่าผู้ชายที่เป็นรักแรกคนนี้คือรักแท้ และเขาจะเลิกเจ้าชู้ได้ดังคำสัญญาที่เคยให้ไว้เมื่อครั้งคุกเข่าขอเธอแต่งงาน

“งานปาร์ตี้ที่ห้องบอลรูมอีกฝั่งหนึ่งไม่ใช่เหรอ แกด้วยยายพลอยไปไหนบอกติดงานมาไม่ได้ไง ทำไมมาถึงก่อนฉันอีกยะ” คนถามตัววัดสายตาไปยังหญิงสาวผู้เป็นเพื่อนสนิทอีกคน

พลอยหรือชื่อเต็มๆ ว่า พลอยไพลิน ลูกสาวคนสุดท้ายของครอบครัวบุษรา เจ้าของกิจการจิเวลรี่ชั้นนำ น้อยคนนักจะทราบว่าจริงๆ แล้วพลอยไพลินเป็นเพียงบุตรบุญธรรม เนื่องจากคุณไพลินเคยประสบอุบัติเหตุในขณะที่ตั้งครรภ์อ่อนๆ ลูกคนที่สองจึงต้องตัดมดลูกทิ้ง จึงรับพลอยไพลินมาอุปการะเพื่อเติมเต็มในส่วนนี้ โดยมีบุตรชายคนโตชื่อ เพทาย ซึ่งปัจจุบันอายุยี่สิบแปดปี

“ฉันไม่ได้มาร่วมงาน” พลอยไพลินตอบพร้อมกับก้มลงมองสภาพการแต่งเนื้อแต่งตัวของตนเอง “แก้วเสื้อเชิ้ตกับกางเกงยีนเหมาะกับงานไฮโซของยายรตาหรือไม่?”

เจ้าเอยมองการแต่งตัวเพื่อนสาวแล้วเบ้หน้า เพราะพร้อมออกศึกมากกว่ามาออกงานจริงๆ

“แกนี่นะ จะแต่งเนื้อแต่งตัวให้เหมือนชาวบ้านชาวช่องเขาหน่อยก็ได้ ป้าไพลินให้เงินใช้ตั้งเยอะ มัวอึดอดไม่ยอมให้อยู่แน่แหละ” สาวแพ้น้ำไม่วายบ่นพึมพำ จิกตามองเสื้อเชิ้ตกางเกงยีนอย่างดูแคลน “อูตส์! ได้อยู่กับครอบครัวมหาเศรษฐีทั้งนี้จะทำตัวลำบาก แต่งตัวมอซอไปทำไม นี่ถ้าแกหุ่นไม่เะ หน้าที่าไมดี บอกได้เลยว่าดับอนาถ” เธอค่อนข้างดีใจที่คนที่คิดอะไรก็พูดไปอย่างนั้น บ่งบอกถึงนิสัยใจคอที่เที่ยงตรงยิ่งกว่าไม้บรรทัด แม้กับเพื่อนสนิทยังไม่คิดรักษาน้ำใจ

รตาเห็นที่ท่าเจ้าเอ๋ยจะไม่จบง่ายๆ จึงขยับเข้าไปเขย่าแขน เพราะคนโตนว่าหน้าหดเหลือสองนิ้วไปนานแล้ว

“โอเค ฉันไม่ยุ่งกับการแต่งตัวของแกก็ได้” คนพูดมากเริ่มรู้ตัวว่าก้าวก่ายเกินไปจึงเปลี่ยนเรื่อง “แล้วแกมาทำอะไรที่นี่ อย่าบอกนะว่ามาทำงาน”

“ก็...เอ่อ ประมาณนั้นแหละ”

“ฮะ! มาทำงานจริงหรือ ทำงานอะไร ที่ไหน ชั้นอะไร ที่นั่นโรงแรมนะ จะมีงานประเภทไหนให้ทำกัน หรือว่าแกโดนหลอกมา...”

เสียงจ้อยแจ้วทำให้ผู้คนที่อยู่บริเวณนั้นเริ่มหันมามองด้วยความสนใจ พลอยไพลินจึงถลาเข้าไปปิดปากคนข้างจินตนาการ “หยุดโววายได้แล้ว มันไม่ได้เลวร้ายขนาดนั้นสักหน่อย”

เจ้าเออยปิดมือออกพร้อมวินส “ไม่เลวร้าย? แสดงว่าเข้าข่ายนะสิ”

จบประโยคพลอยไพลินก็ถูกดวงตาสองคู่ถลึงมองอย่างคาดคั้น ความมั่นใจที่พกมาเต็มเปี่ยมจึงแทบหายเกลี้ยง งานที่รับมาเชื่อว่าจะไม่เสียหาย ทว่าอยู่ในข่ายเสียหายไม่มาก...

“ก็แค่งาน...”

“งานอะไร!” สองเสียงผสานกันจนคนรอบข้างสะดุ้ง พากันหลบลิ้นหายอย่างรู้ตัวว่าไม่ควรยุ่ง ถ้าไม่ยากโดนระเบิดโดยไม่ตั้งใจ

“งาน...โชว์ตัวนะ ฉันรับจ๊อบมาโชว์ตัวที่งานเลี้ยงบนชั้นหก”

“งานเลี้ยงอะไร...” หลานสาวเจ้าของโรงแรมยังไม่วายสงสัย สองมือยกขึ้นกอดอกตั้งคนกำลังใช้ความคิด แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่อาจคาดเดาได้ เนื่องจากไม่เคยเข้ามาดูงานเลย จึงเพ่งสายตามองเพื่อนเพื่อให้อีกฝ่ายสารภาพออกมาเอง

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน พี่ลิลลี่เป็นคนรับงานมาให้ บอกแล้วว่าเงินดีไม่มีอันตรายฉันก็เลยตกปากรับคำ” คนรื้อนตัวรีบแก้ต่าง ก็สายตาที่เจ้าเออยมองมาธรรมดาที่ไหน เพื่อนสนิทที่คบกันมานานย่อมรู้ดี เห็นหลานสาวเจ้าของโรงแรมเป็นสาวสังคม ปาร์ตี้จ้า ดูโลดโผนไม่กลัวใคร แต่เอาเข้าจริงกลับอ่อนไหวและเปราะบาง โดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับความสัมพันธ์ที่ผิดปกติ จำพวกรักซ้อนซ้อนเงื่อน ซึ่งเป็นปมด้อยมาตั้งแต่เด็กๆ เนื่องจากครอบครัวต้องพึ่งพิงอาศัยเพราะความเจ้าชู้ของบิดา จนมารดาผู้แสนดีต้องมาจบชีวิตด้วยอุบัติเหตุระหว่างตามจับผิดพฤติกรรมนอกใจของบิดา

“พี่ลิลลี่คงไม่รับงานเสี่ยงๆ มาให้ฉันหรอกน่า อย่างมากก็แค่เดินโชว์ตัวรอบสองรอบ แก่อย่าคิดมากสิ” พลอยไพลินออกตัวอย่างเดา สถานการณ์ออก ถ้าเป็นงานที่เข้าข่ายชี้้นำให้คนนอกใจเจ้าเออยเป็นต้องห้าม

สุดฤทธิ์ ถึงขั้นเคยออกเงินเพื่อจ้างเธอให้ยกเลิกงานบางงานมาแล้วในอดีต

คนมีปมยังมีท่าที่ไม่ไว้วางใจ จนรตาต้องเข้ามาช่วยพูดอีกแรง “เถอะน่า! แกก็คิดมาก ยายพลอยเอาตัวรอดเก่งจะตาย ไม่งั้นจะรอดเงื้อมมือพี่ชายมาถึงทุกวันนี้หรือ”

“ยายรตา!” ครานี้เป็นพลอยไพลินบ้างที่ขึ้นเสียง พร้อมกับตัวดมออย่างคาดโทษ ก็เรื่องราวของเธอกับพี่ชายต่างสายเลือดนี้มีวีรกรรมล้านแปด เป็นอะไรที่ไม่ถูกชะตากันเลย เกลียดขึ้นหน้าถึงขั้นอย่าเอ่ยถึงเป็นดีที่สุด

“ก็จริงนี่นา ขนาดพี่เพทายหาเรื่องแกยังไม่เว้นวัน แกยังอยู่รอดเป็นคุณหนูเล็กของบ้านบุษรามาถึงทุกวันนี้ได้ยอมไม่ธรรมดา จริงไหมยายเอย” รตาหันไปเอออออกับอีกคนที่ยังไม่เลิกกังวลเรื่องเดิม ก่อนจะไถ่ยินเสียงถอนหายใจ บ่งบอกว่าเอนเอียงตาม

“ก็จริง นี่ก็ดูแลตัวเองดีๆ ละกัน ถ้าเสร็จงานก็รีบลงมาหาพวกฉันตกลงไหม”

“เจ้าคะ คุณหนูเจ้าเอย ถ้าอิจันเสร็จงานแล้วจะรีบลงมาหานะเจ้าคะ” พลอยไพลินตอบเสียงกระแทกกระทั้น ยังไม่ชอบใจที่ได้ยินชื่อใครบางคนอยู่ดี ถึงจะอยู่บ้านเดียวกันแต่ก็พยายามหลบหลีกสุดฤทธิ์ เป็นต้นว่าถ้าฝ่ายนั้นอยู่ติดบ้านนานกว่าสองชั่วโมงเมื่อไร เธอจะเผ่นแนบออกมาทันที

“ฉันฉันไปทำงานก่อนนะ ใกล้เวลาลานด์แล้ว เตี่ยวค่อยเจอกัน”

“ยะ! แล้วเจอกัน ขอให้ทำงานอย่างมีความสุข ไม่เจอพี่ชายสุดที่รักนะ” เจ้าเอยตะโกนตามหลัง จนคนที่เดินห่างไปหลายก้าวหันกลับมาแลบลิ้นปลิ้นตาใส่ สองสาวที่เหลือจึงพากันหัวเราะชอบใจ

“แกก็ไปชู้ยายพลอย ถ้าเกิดเจอจริงๆ งานปาร์ตี้แตกแน่” รตาทำท่าขลุ่ยขลุ่ยพอง นึกกลัวบุคคลที่เอ่ยถึง

“น่าสนุกดีออก” คนฟังยกไหล่ไม่ยี่หระ ก็ในสายตาเธอ เพทายคือพี่ชายที่หวงน้องสาวมาก จนบางครั้งยังรู้สึกว่ามีมากเกินไป

“เข้าไปในงานแกดีกว่า ฉันอยากยืดเส้นยืดสายเต็มที่” มือบางตัวด

รอบเอวเพื่อน พวกกันเดินเข้าไปยังห้องจัดงานที่อยู่ไม่ไกล บาร์ตัสสะโลดกำลังจะเริ่มขึ้นในอีกไม่กี่นาที

ยิ่งเข็มสั้นของนาฬิกาเดินเข้าใกล้เลขสิบสองมากเท่าไร บรรยากาศของงานบาร์ตัสก็ยิ่งสนุกสุดเหวี่ยงมากขึ้นเท่านั้น เจ้าของงานอย่างรต่ายคงครองสถิติเยี่ยม แม้จะมีผู้คนแวะเวียนมาชนแก้วเพื่อแสดงความยินดี ผิดกับเพื่อนว่าที่เจ้าสาวที่ดื่มหนักจนครองสติแทบไม่อยู่

“ไหวไหมยายเออย” รตาแอบหลบแขกคนอื่นๆ เข้ามาถามอาการของคนที่มีมือหนึ่งถือแก้ว อีกมือหนึ่งยกขึ้นเหนือหัว ยกย้ายสายสะโพกวาดลวดลายสุดเซ็กซี่ตามจังหวะดนตรีอยู่กลางฟลอร์

“แก้วไฉนนะ ฉันไม่ค่อยได้ยิน”

คนกำลังสนุกถามกลับในขณะที่ยังไม่หยุดเคลื่อนไหว จนคนถามต้องขยับเข้าไปรั้งแขนให้หยุดแล้วตะโกนที่ข้างหู

“ฉันถามว่าแก้วไหวไหม!”

“ไหวสิ แค่นี้จ๊ับๆ” ใบหน้าสวยแดงก่ำ ดวงตากกลมโตหยาดยิ้มด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์ ริมฝีปากยกยิ้มพรายคล้ายยั่วชวน ผู้หญิงแท้ๆ ยังอาจละลายถ้าได้อยู่ใกล้หญิงสาวที่มีเสน่ห์เหลือล้นคนนี้

“แต่ฉันว่าแก้วไม่ไหว เข้าไปพักก่อนดีกว่า” รตาไม่พูดเปล่า ออกแรงกึ่งลากกึ่งจูงพาคนเมึนเมาไปนั่งยังโซฟาในมุมมืดมุมหนึ่ง ซึ่งพอเจอความนุ่มปุ๊บ คนที่บอกว่าไหวก็เลื้อยตัวตามความยาวของโซฟาในทันใด

“ยายเออย! ไหนบอกไหวไง” คนพามาจับตึงเพื่อนให้ลุกขึ้นนั่ง ไม่อยากให้ใครมองด้วยสายตาถูกดูแคลน แม้ในงานจะมีแต่คนกันเองแต่ก็ใช่ว่าทุกคนจะชอบเจ้าเออย อย่างที่บอกว่าสาวเจ้าเป็นคนตรง คิดจะพูดอะไรก็พูดออกมาโดยไม่รักษาน้ำใจ ไม่นึกถึงจิตใจคนฟัง จนบางครั้งก็สร้างศัตรูโดยไม่รู้ตัว

“อ้อ...ก็ไหว”

“นั่งตัวตรงยังไม่ได้เลยเนี่ยนะ”

“ไหวน่า...” มือไม้เริ่มสะเปะสะปะ ยันคนที่ช่วยให้ออกห่าง “แกกลับ
ไปดูแลแขกเถอะ ไม่ต้องห่วง...ฉันดูแลตัวเองได้”

“แกแน่ใจนะ ว่าดูแลตัวเองได้”

“แน่จายลิ...แค่นี้จิบๆ” เจ้าเอยยกนิ้วโป้งกับนิ้วชี้ขึ้นมากระระยะให้รู้ว่า
จิบๆ จริง ก่อนจะยืมหวานแล้วผุดลุกขึ้น

“นั่นแกจะไปไหน” รตาลูกตามด้วยความเป็นห่วง คิดไว้ว่าถ้าเพื่อน
จะออกไปเดินอีกเธอไม่มีทางยอมแน่

“ไปจี่ ชานปวดนี่...” เอยเสียงลากยาวแล้วหมุนตัวเดินออกไป ทิ้งให้
อีกคนยืนมองด้วยความกังวล เห็นท่าที่การเดินคลำทางไปเรื่อยก็อดเป็นห่วง
ไม่ได้จึงตัดสินใจเดินตาม ยังไม่ทันจะถึงตัวคนทีบอกว่าจะไปห้องน้ำก็เปลี่ยน
เส้นทาง

“ยายเอย ห้องน้ำอยู่ทางนี้”

“ฉันไม่เข้าที่นี้...คนเยอะ ไปข้างบนดีกว่า จะไปดูยายพลอยด้วย”

“สภาพแบบนี้เนี่ยนะ”

“อ้อฮี้! ไม่ต้องห่วงน่า ไม่ได้เมาสักหน่อย ชานไปด้าย...”

รตาได้แต่ถอนหายใจแล้วเดินตามคนเมาไป อยากจะบอกเหลือเกิน
ว่าให้เจ้าเอยห่วงตัวเองก่อนดีกว่า แล้วค่อยไปห่วงคนไม่ดื่มเหล้าอย่าง
พลอยไพลิน

“แกตามมาทำไม ฉันไปด้าย...” เจ้าเอยหันมองคนที่เข้ามาประคอง
แล้วยืนยันเสียงแข็ง

“ฉันห่วงยายพลอยเหมือนกัน” รตาพูดความจริงแต่ไม่ทั้งหมด เธอ
เป็นห่วงพลอยไพลินก็จริงแต่ห่วงคนเมามากกว่า ก็การแต่งกายบวกลดที่
ไม่เต็มร้อยมันมีโอกาสนสูงที่จะโดนฉุดไปกลางทางเสียก่อน

ส่วนคนเมาก็ได้แต่พยักหน้าหงิกๆ เป็นเชิงเข้าใจ ยอมให้รตาพา
เข้าลิฟต์แต่โดยดี และเพียงแค่ว่าประตูเปิด ภาพของคนที่กำลังลากทั้งงูกันอยู่

หน้าลิปก็ทำให้ผะ

“ยายพลอย คุณเพทาย...”

“เจ้าเออย รตา ช่วยฉันด้วย!” คนโดนลากขึ้นตัวไว้เมื่อเจอคนที่พอจะช่วยเหลือได้ เธออุตสำหรับหนีในใส่ชุดบ้าๆ จนใกล้จะเลิกงานอยู่แล้ว จู่ๆ พี่ชายต่างสายเลือดก็โผล่มาจุกกระซอกให้กลับบ้าน

“ไม่ต้องไปขอให้คนอื่นช่วยเลย ตัวเองทำผิดแท้ๆ” คนลากดูเสียวกร้าวก่อนจะปรายตาไปทางสองสาว ซึ่งแค่เห็นแววตาที่บ่งบอกว่าไม่พอใจสุดๆ ก็พากันสะดุ้ง โดยเฉพาะเจ้าเออยที่แทบจะหายมาเป็นปลิดทิ้ง

“เราสองคนด้วย เห็นเพื่อนทำผิดทำไมไม่ห้ามปราม คอยดู พี่จะฟ้องคุณหน้าตารินกับคุณน้ำจิตรา” พุดจบก็จุกตืดคนตัวเล็กเดินไปยังลิปต์

“ไม่เอา! ฉันยังไม่กลับ คุณเพทายอย่าทำแบบนี้ละ” คนโดนลากดิ้นรนขัดขิ้น พลังส่งสายตาขอความช่วยเหลือจากเพื่อนทั้งสอง

“คุณเพทายคะ ฉันว่า...”

“ไม่ต้องพูดเลยรตา พี่กำลังโมโห ไม่ฟังเหตุผลอะไรทั้งนั้น”

“แต่ยายพลอยแค่มาทำงานเองนะคะ”

“ทำงานหรือ...” ริมฝีปากหนากระตุกยิ้ม ก่อนกระซอกแซกเจ้าของเรือนร่างบอบบางให้มายืนด้านหน้า “ทำงานอะไรถึงแต่งตัวแบบนี้”

คราวนี้เป็นสองเพื่อนซี้ที่ตาเบิกโพลง คราแรกไม่ได้สังเกตการแต่งตัวที่เปลี่ยนไปเพราะมัวแต่ตกใจ พอเห็นชัดๆ ก็แทบจะเป็นลมตาม ทำไมชุดเสื้อเซ็กซี่กางเกงยีนเมื่อตอนหัวค่ำถึงได้กลายเป็นเดรสเกาะอกสีแดงแนบลำตัว แถมยังสั้นกุดจนชวนให้วบหวิวได้ขนาดนี้

“เอ่อคือ...”

“ก็บอกแล้วไงคะ ว่าแค่มาโชว์ตัว ส่วนชุดนี้เจ้าของงานเป็นคนจัดหามาให้ ฉันรับงานเข้ามาแล้วจะปฏิเสธได้ยังไงคะ” ในขณะที่สองเพื่อนซี้ยังอึกอัก พลอยไพลินก็รีบแก้ต่างให้ตัวเอง

“แต่ไม่ใช่งานแบบนี้”

“เอ๊ะ! ขึ้นชื่อว่างาน แบบไหนก็ต้องทำ”

“แบบโชว์เนื้อหนังมังสาให้ผู้ชายดูนะเหรอ ดี! งั้นก็กลับไปโชว์ที่บ้าน”

คำประกาศกร้าวทำเอาคนฟังต่างอ้าปากค้าง กว่าจะทันได้ตั้งตัวเพท่ายก็ลากพลอยไพลินเข้าลิฟต์ไปแล้ว

“คุณเพท่ายอย่าทำอะไรขายพลอยนะคะ” รตาริบบตามไปด้วยความเป็นห่วง ทำให้ลิ้มเพื่อนอีกคนไปเสียสนิท

ริมฝีปากบางกระตุกยิ้ม ก็ภาพความวุ่นวายเมื่อครู่ทำให้เธอได้เห็นอะไรบางอย่าง อะไรที่แผ่เงาเข้ามาในดวงตาเกรี้ยวโกรธของคนที่ได้ชื่อว่า เป็นพี่ชาย

“นึกว่าห่วง ที่แท้ก็หวง...” หญิงสาวส่ายหน้าอย่างคนรู้เท่าทัน ไม่ใช่ไม่ห่วงพลอยไพลิน แต่เธอเชื่อว่าเพท่ายไม่มีวันทำอะไรน้องสาวต่างสายเลือดแน่ๆ จึงบ่ายหน้าเดินตามป้ายบอกทางไปห้องน้ำแทนที่จะลงลิฟต์ตามเพื่อนไปอีกคน

ยิ่งเดินเสียงเพลงก็ยิ่งเบาลงบ่งบอกว่าเธอออกมาไกลจากผู้คน จนในที่สุดก็ถึงจุดหมาย หลังจากเข้าไปทำธุระส่วนตัวอยู่พักใหญ่ ความมีเมมาค่อยๆเลาเบาบางจึงเดินกลับออกมา ตั้งใจจะไปดูตาวากลับเข้างานหรือยัง หรือว่าตามพลอยไพลินกับเพท่ายไปแล้ว แต่สองขาที่กำลังเดินก็พลันชะงักเมื่อหางตาเลื้อยไปเห็นภาพบางอย่าง...ชายหญิงคู่หนึ่งกำลังถึงเนื้อถึงตัวกันอยู่หน้าห้องน้ำชายโดยไม่สนสายตานุคคลที่สามอย่างเธอ

คราแรกไม่คิดสนใจ เพราะคิดว่าเป็นเรื่องปกติธรรมดาของมนุษย์ที่ได้ชื่อว่า ‘มักมาก’ และเธอเองก็เคารพสิทธิส่วนบุคคลมากพอที่จะไม่ยุ่งเรื่องของคนอื่น แต่พอได้เห็นเหลี่ยมหน้าของฝ่ายชายกลับต้องขยี้ตาซ้ำ เพราะมันช่างละม้ายคล้ายคลึงกับว่าที่เจ้าบ่าวของรตารากับคนเดียวกัน เจ้าเอยจ้องเขม็ง ค่อยๆ สาวเท้าขยับเข้าใกล้ แต่ยังไม่ทันจะได้เห็นชัดอย่างที่ต้องการ ข้อมือก็ถูกกระซกจกจนชะงัก เสียงหวีดร้องไม่ทันได้ออกจากปากก็ถูกกลืนลงคอ ริมฝีปากถูกทาบทับด้วยความอ่อนนุ่มที่ร้อนระอุจนแทบสนิท

ดวงตากกลมโตเบิกโพลงด้วยความตระหนก ออกแรงดิ้นหนีพร้อมกับสองมือที่พลัดไถ แต่นอกจากเจ้าของริมฝีปากปริศนาจะไม่สะทกสะท้านแล้ว เธอยังรู้สึกถึงการจู๋จุ่มที่หนักหน่วงขึ้น เขาเอียงศีรษะให้ได้องศาแล้ว จู๋จุ่มครอบครองแบบไม่เผื่อช่องว่างให้หายใจ เจ้าเออยปกป้องจนเรี่ยวแรงเริ่มหมด ลมหายใจชักขาดช่วง ‘หรือเธอจะตายเพราะโดนคนบ้ากามจูบ’

๒

แต่ก่อนที่จะหมดลมหายใจไปจริงๆ สติสัมปชัญญะของเจ้าเอยกี้ พลันหวนคืนเพราะรับรู้ถึงบางสิ่งบางอย่างที่ล่องล้าเข้ามาในปาก ให้ตายสิ! เธอไม่เคยโดนล่องเกินแบบน่าเกลียดขนาดนี้มาก่อน จากความกลัวเริ่มกลายเป็นโมโหจนก่อให้เกิดแรงฮึดสู้ ไม่มีการตื่นหรือผลักล้ออีกเนื่องจากรู้ว่าสู้แรงไม่ได้ แต่มีอย่างหนึ่งที่เธอสามารถทำได้

“อ๊วย!” เสียงร้องแผดขึ้นทันทีที่ฟันคมๆ กัดสิ่งที่รูกล้ำแบบเต็มแรง และมันก็ได้ผลเพราะคนล่องเกินผงะถอยหลังไป

“แก! ไอ้โรคจิต ไอ้บ้ากาม กล้าดียังไงมา...” ปากกัดคำคำผรุสวาท ออกมาได้เท่านั้นก็ชะงัก เมื่อเห็นใบหน้าของคนที่ล่องเกินเธอชัดๆ “ไอ้เบ็ด เหลือง!” ทั้งตกใจทั้งโกรธ นิ้วส่นระริกยามชี้ไปยังคนที่อยู่ๆ ก็โผล่มา

ชายหนุ่มรูปร่างสูงราว ๑๘๕ เซนติเมตร ผิวสองสีค่อนไปทางขาว ผมหักศกย้อมด้วยสีน้ำตาลตามแพ้มัน รูปร่างเรียว ตาโต จมูกโด่ง ริมฝีปากรูปกระจับ ก่อนหน้านี้ครอบครัวของเธอกับเขาสนิทชิดเชื้อกันเป็นอย่างดีเนื่องจากนำสาวกับมารดาของผู้ชายตรงหน้าเป็นเพื่อนสนิทกัน แต่

จู่ๆ เขาก็เฝียบหายไปหลายปีโดยไม่บอกไม่กล่าว

“มะ...มาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร...”

“ยายกบเขียว จะบ้าหรือไง กัดมาได้” คนเจ็บไม่ตอบข้อสงสัย ยกมือกุมปากพร้อมกับบ่นอื้อ “ลีนจะขาดหรือเปล่าก็ไม่รู้”

นายยามเด็กที่มีเพียงคนเดียวเรียกทำให้เจ้าเออยชะงัก ตอนเด็กๆ เธอชอบดูเคโรโระ เวลาโกรธก็ชอบทำแก้มปองถลึงตาใส่ผู้คน ‘กบเขียว’ จึงเป็นฉายาที่ผู้ชายตรงหน้าเรียกเธอ เหมือนกับเธอที่เรียกผู้ชายบ้าตุ๊กตา ซิมสันแถมชอบทำปากยื่นปากยาวว่า ‘เปิดเหลือง’

เจ้าเออยเหมือนเพิ่งนึกได้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับตน...จริงสิ! หมอนี่ล่องเกิน เธอ รับผิดชอบตั้งแต่ประคบปาก นี่ยังส่ง ‘ลีน’ มาหยามอธิปไตยอีก จึงเวียนเหวี่ยงด้วยความโมโหเต็มขั้น “ดี! ให้มันขาดไปเลย ไอ้โรคจิต”

“โวยวายไปได้ โดนจูบมาตั้งแต่แปดขวบยังไม่ชินอีก”

คนฟังตาเบิกโพลง ภาพสมัยเด็กเวียนกลับมาในหัวให้นึกอาย ก็จริงอย่างที่เขาวา เธอโดนหมอนี่ขโมยจูบตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอกันเลยด้วยซ้ำ

“ผมไม่ได้ตั้งใจจูบคุณเสียหน่อย ก็นึกว่าเป็นสาวที่ควมมาเสียอีก”

“นี่นายกำลังจะบอกว่า ‘เข้าใจผิด’ เห็นฉันเป็นพวกผู้หญิงตาต่ำที่นายควมมางั้นหรือ!” ความโกรธซึ่งแล่นขึ้นหน้าเป็นริ้วๆ อยากอาละวาดเต็มที่ นี่ถ้าไม่ติดว่ากลัวเสียงจะเล็ดลอดจนคนอื่นได้ยินละก็ คงไม่พูดไปกัดฟันกรอดๆ ไปอยู่แบบนี้หรอก

“ก็ดันใส่ชุดคล้ายกับคนที่ผมควมาเองนี่นา ช่วยไม่ได้...”

“ช่วยไม่ได้งั้นหรือ!”

เจ้าเออยกำมือแน่นจนเส้นเลือดปูด ความขឹងโกรธที่พยายามระงับขาดฝั่ง แท้เล็กจำพรวดๆ เข้าหาคนที่ไม่พบเจอกันนานอย่างลืมหืมแล้วเหวี่ยงหมัดเล็กๆ เต็มแรงหวังจะให้กระทบกับใบหน้าหล่อ แต่ก็พลาดเพราะคนตั้งรับหลบหลีกอย่างรู้ทัน คนเข้าไปเอาเรื่องจึงเสียหลักเกือบล้มหน้าคว่ำยังดีที่วังแขนแข็งแรงตัวรับไว้ได้ทันหวังที่

ณ วินาทีนั้นตรงกับฉากโรแมนติคของพระเอกนางเอกในนิยายลึกลับเรื่อง
 ตาสบตา ใบหน้าที่ใกล้ชิดจนรับรู้ถึงลมหายใจ จากต่อไปพระเอกนางเอกคง
 ค่อยๆ โนม้ใบหน้าเข้าหากันอย่างเปลือยเปลื้องจนจบที่จุมพิตแสนหวาน ทว่า
 ไม่ใช่เหตุการณ์ที่จะเกิดกับคนอย่างเจ้าเอยแน่นอน

“ปล่อยนะไอ้คนบ้า!” พอตึงหลักได้ก็ไวยวายผลักผู้ชายตัวโตให้ออก
 ห่าง แต่เหมือนยันกำแพงก็ไม่ปาน ยกชกกลับไม่ขยับเขยื้อนเลยสักนิด

“บอกให้ปล่อย...” มองตาเขียวปัด สองมือทั้งฟาด หยิก ช่วน เท้าที่
 สบภาพจะอำนวย จนคนไม่มีมือปัดป้องต้องกระชับวงแขนให้แน่นขึ้น เธอ
 จึงไม่สามารถขยับได้อีกแม้แต่มือ

“แน่ใจหรือว่าอยากให้ปล่อย...” คนถามเล็กคิ้วสูง รอยยิ้มระรื่นส่ง
 มาพร้อมกับท่าตาแพรวพราวที่เจ้าเอยดูอย่างไรก็ทวนอวัวยะเยื้องย่างสุดๆ

“แน่ใจ! ปล่อยเดี๋ยวนี้เลย” เจ้าเอยไม่เหลืออาการมีนแม้แต่เพียงนิด
 สติสัมปชัญญะครบถ้วนเกินกว่าปกติเสียอีก ยิ่งเห็นหน้าคนที่ไม่อยากเจอ
 ไกลๆ เรื่องราวเก่าๆ ในอดีตก็ยิ่งย้อนกลับมาตอกย้ำ ‘อย่าคิดว่าเธอจะลืม
 ง่ายๆ’

“ปล่อยสิ!” เธอย้ำเสียงเข้ม ถลึงตาใส่ ประมาณว่าถ้าสายตาเป็น
 สิ่งของมีคมประฆาตมีด ใบหน้าของ ‘พระพาย’ คงถูกกรีดจนขาดเป็นริ้วๆ

“ปล่อยก็ได้ ดุจริงๆ คนอุตสาหะช่วย” คนกอดคลายมือโดยไม่ส่ง
 สัญญาณใดๆ ผลลัพธ์ที่ได้คือ คนไม่ทันตั้งตัวเสียหลัก

เพราะโลกมีแรงโน้มถ่วง เจ้าเอยจึงเดาได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น หากหงาย
 หลังกันกระแทกพื้นในสภาพนี้คงดูไม่จิตแน่ๆ ด้วยสัญชาตญาณจึงไขว่คว้า
 สิ่งที่อยู่ใกล้มือที่สุดเป็นหลักยึด ซึ่งก็มีแค่สิ่งเดียวนั่นคือผู้ชายตัวโตที่เพิ่ง
 ปล่อยมือจากเธอ

“ว้าย...” ปากร้องส่วนมือก็ตัวดคล่องรอบลำคอหมับ

เจ้าเอยหลับตาบิ่อยู่ครู่จนแน่ใจว่าไม่ล้มลงไปแน่ๆ จึงค่อยหายใจได้
 ท้วทอ้ง ปรี๊ดตามองพื้นอย่างใจหายใจคว่ำ “เฮ้อ เกือบไปแล้ว”

โลงอกได้ไม่นานก็รับรู้ถึงแรงรัดที่อยู่รอบลำตัว จึงเบนสายตาไปทาง
สิ่งที่ยึดเหนี่ยว แต่ยังไม่ทันได้เห็นหน้าก็รู้สึกถึงลมหายใจอุ่นๆ และบางสิ่ง
บางอย่างสัมผัสข้างแก้ม ตามมาด้วยเสียงสูดลมหายใจอีกพอดใหญ่

คนโดนหอมแบบไม่รู้เนื้อรู้ตัวแข็งทื่อไปชั่วขณะ รีบปล่อยมือแล้ว
กระโดดถอยหลังไปสองสามก้าว “นี่นาย...”

“ถ้าจะกล่าวหาอะไรก็ช่วยคิดก่อน ใครที่บอกให้ปล่อย ใครจะล้ม
แล้วใครที่ยกมือมาคล้องคอผม”

ปากที่เตรียมอาละวาดถึงกับอ้าค้าง เพราะประโยคเหล่านั้นเป็น
ความจริงทุกอย่าง

“แล้วทำไมต้องหอมด้วย สูดลมหายใจเข้าไปทำไม ฮะ!”

“คนเราก็ต้องหายใจเข้าหายใจออกเป็นธรรมดา ไม่ได้หอมสักหน่อย”

สีหน้าทวนๆ บวกปฏิกิริยาอีกโหลไม่รู้ชี้ ยิ่งส่งผลให้เจ้าเอยบริดแตก
อยากจะฆาตกรรมใครบางคนสัก แต่ก็รู้ตัวว่าสู้ไม่ได้ ไม่ว่าจะทางร่างกาย
หรืออาจ จึ่งได้แต่กระพืดกระพืด สะบัดบ๊อบใส่ เดินจ้ำพรวดๆ หนี
ออกมาให้ห่าง

“เดินช้าๆ ก็ได้แม่คุณ เดี่ยวลั่นรอกเท้าก็หักพอดี”

คำตะโกนตามหลังทำให้เจ้าเอยหันกลับไปถลึงตาใส่ แล้วเดินเข้าไป
ในลิฟต์ที่หยุดส่งคนชั้นนี้พอดี

คนยืนมองหัวเราะไล่หลัง จนประตูลิฟต์ปิดถึงมุ่งหน้าไปยังสถานที่
จัดงานปาร์ตี้สละโสดของนิมมาน เขาเพิ่งบินกลับมาจากอังกฤษได้ไม่ถึง
อาทิตย์ พอทราบข่าวว่าเพื่อนรักที่คบหากันมาตั้งแต่เด็กกำลังจะเข้าสู่ประตู
วิวาห์ก็ตกใจไม่น้อย ไม่คิดว่าเพลย์บอยตัวพ่อจะด่วนคิดสั้น

ในความคิดของเขา ผู้ชายอายุยี่สิบแปดถือว่าไม่มาก ยังใช้ชีวิตโสด
ไม่คุ้มด้วยซ้ำ แต่ก็อย่างว่า ความรักไม่เข้าใครออกใคร นิมมานบอกเองว่า
รักผู้หญิงที่ชื่อ ‘รดา’ สุดหัวใจ นิสัยเจ้าชู้ที่สะสมมาตั้งแต่เด็กเนื้อนุ่มก็อาจ
จะถูกความรักหลอมละลายจนหายไปแล้วก็ไม่ได้

“อ้าว! ไฉ้พระพาย มายืนหันรีหันขวางทำไมตรงนั้วะ”

ชายหนุ่มมัวแต่เดินเหม่อลอยจึงไม่ทันเห็นว่าจู่ๆ เพื่อนไพล่มาจากทางไหน ทว่าพอเห็นสภาพของว่าที่เจ้าบ่าวซัดๆ ก็พอจะเดาได้ เพราะมีรอยลิปสติกสีแดงติดอยู่บนปากเสื้อ กับอีกรอยที่เลือนๆ บริเวณซอกคอ

“พอดีเจอเจ้า...เอ่อ คนรู้จักน่ะ เลยแหวะทักทายกันนิดหน่อย ว่าแต่มีงะอะ ทำไมมาเดินเตร่แถวนี้ ต้องอยู่ในงานไม่ใช่หรือไง”

“ก็...มาทำธุระนิดหน่อย”

“ธุระ!” พระพายยื่นมือไปจับปกเสื้อให้เจ้าของดู “ดูท่ามีงะยุ่งมากสินะ เม่ง! มีเสียหลายรอย”

คนโดนทักกระตุกยี้ม เดินเข้ามาทอดคอดเพื่อนรัก “เอาน่า ภูยังโสด ไร้พันธะผูกพัน เกล่เกล่บ้างจะเป็นไร”

“กล่าวพูดว่ายังโสดนะมีงะ จะแต่งงานอยู่วันนี้นั้พรงั้แล้ว” พระพายส่ายหน้าระอา อุตส่าห์หลงชั้นชมว่าเพื่อนจะกลับตัวกลับใจ ที่ไหนได้...

“ยังโสดได้อีกตั้งหนึ่งคืนนี้หว่า ขอใช้ให้คุ้มก่อนสิ”

“เออ! ก็แล้วแต่มีงะ ถ้าคิดจะเปลี่ยนใจยกเลิกงานแต่งไปเลยก็ยิ่งทันนะ ภูบอกตรงๆ ว่าสงสารเจ้าสาวมีงะวะ” พระพายไม่วายพูดไปตามที่คิดสำหรับเขา ถ้าไม่รักจริงๆ ก็ไม่คิดตกลงปลงงขึ้นกับใครเด็ดขาด ผู้หญิงที่ผ่านเข้ามาแบบนับไม่ถ้วนจึงไม่เคยมีความหวัง เพราะก่อนคบหาเขาจะบอกกับพวกเธอตรงๆ ว่าไม่มีการผูกมัด จึงครองตัวเป็นโสด ไร้พันธะมาได้ถึงทุกวันนี้

“เอาน่า ภูไม่ทำให้รตาเสียใจหรอก”

พระพายเขี่ยปาก ด้วยไม่เชื่อน้ำหน้าเพื่อนนัก แต่ก็ไม่ใช่เรื่องที่ต้องเข้าไปยุ่ง เมื่อกล่าวเตือนแล้วก็ป็นอันจบกัน

“เรื่องนั้นเอาไว้ก่อนเถอะ ตอนนี้เข้าไปเปิดหูเปิดตากับสาวๆ ในงานดีกว่า นี่ภูเหมามาทั้งมอเดลลิ่งเลยนะ ไม่รู้ไอ้เพทายกับไอ้ณัฐกวาดเรียบไปหรือยัง” ว่าแล้วเจ้าของงานก็โอบไหล่เพื่อนสนิทเดินหายเข้าไปในห้องจัดเลี้ยง

ขนาดใหญ่ ที่เต็มไปด้วยเสียงเพลง สุรา และนารี

ปากคนที่เดินหนีมาอารมณ์ยังคงคุกรุ่น ทั้งโกรธทั้งอายที่อยู่ๆ ก็โดน ล้วงเกินจากคนที่ไม่ชอบชี้หน้า นี่ถ้าเธอไม่เห็นแก่ความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้น ของผู้ใหญ่ล่ะก็ได้ประกาศสงครามกันแน่ๆ

“โดนจับตั้งแต่แปดขวบงั้นหรือ ไฉนบิดบา!” กำปั้นเล็กทุบผนังลิปต์ อย่างลึบจับ ก็คำพูดของเขามันทำให้เจ็บใจมากกว่า

‘ไหนล่ะ ของขวัญ’

ทันทีที่รู้ว่าเด็กชายตัวสูงกว่าตนเองนิดหน่อยชื่อพระพาย น้ำเสียง หงุดหงิดก็ดังตามมา

‘ของขวัญ...’ เจ้าของดวงตากลมโตกะพริบตาปริบๆ ไม่เข้าใจว่า อีกฝ่ายพูดถึงของขวัญอะไร จู่ๆ เธอก็ถูกพามาจนถึงที่นี่ทั้งๆ ที่ไม่ยอมมา ดวงตาสีแดงก็จากการร้องไห้แฉะ กว่าจะหยุดร้องก็ตอนที่ได้ยินน้ำตาริน บอกว่าจะพาไปซื้อของเล่นหลังจากทำธุระเสร็จ

‘วันนี้วันเกิดของผม คนมางานก็ต้องเอาของขวัญมาให้สิ ไฉนล่ะ ของขวัญ’ ไม่ทวงเปล่า เด็กชายตัวน้อยยังยื่นมือไปหา กระดิกนิ้วเป็นเชิง เร่งเร้า

ในขณะที่เด็กหญิงตัวน้อยยังคงมีนั่งอยู่那儿เอง คนเป็นน้ำที่ยืนอยู่ข้างๆ ก็ย่อตัวนั่งลงด้วยท่าที่ตกอกตกใจ

‘ตายจริง! วันนี้วันเกิดพระพายสินะ’ สีหน้าคนพูดบ่งบอกว่าเสียใจ และโทษความหลงลืมของตัวเอง

เพราะบิดามารดาของเจ้าเอยที่เป็นหัวเรี่ยวหัวแรงดูแลกิจการโรงแรม ในเครืออริวิทย์ประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตเมื่อปีก่อน ดารินผู้เป็นน้องสาว เพียงคนเดียวจึงต้องเข้ามารับช่วงต่อทั้งๆ ที่ไม่เคยจับงานด้านนี้ เวลาทั้งหมด จึงทุ่มเทอยู่กับงานบวกกับต้องดูแลหลานสาวตัวน้อยที่สูญเสียบุพการี คราวแรกไม่ได้ตั้งใจมาด้วยซ้ำแต่เพื่อนสนิทผู้เป็นมารดาเจ้าของวันเกิดบังคับ

เกมขู่ขี้ขี้ให้มาโดยไม่บอกรายละเอียดอะไร ดารินจึงคิดว่าเป็นแค่การพบปะสังสรรค์ธรรมดา

‘ไม่เป็นไรหรอกดาริน เรื่องเล็กน้อยแค่นี้ พระพายก็เอาแต่ใจไปอย่างนั้นแหละ’ หญิงสาวหน้าตาสะสวยอีกคนย่อตัวตามลงมา ยื่นมือมาสัมผัสแก้มป่องของเด็กหญิงเบาๆ ‘เจ้าเอยอย่าไปสนใจพี่เขาเลยนะลูก’ แววดาคู้นนั้นอ่อนละมุน สงสารเกมเอ็นดู ก่อนจะตัวดีไปทางลูกชายที่ยืนหน้าจ้ำอยู่ข้างๆ

‘เราก็เหมือนกันพระพาย ได้ของขวัญตั้งเยอะแล้ว ยังไม่พออีกหรือ’

‘แต่มันเป็นวันเกิดผม ทุกคนที่มาก็ต้องมีของขวัญสิ’

‘ไม่ได้จากน้องสักคนจะเป็นไรไป’

‘ไม่ได้! ผมจะเอาของขวัญ’

เด็กชายตัวน้อยไววายจนผู้คนเริ่มหันมามอง เด็กหญิงตัวน้อยจึงขยับไปชิดน้าสาวด้วยความหวาดกลัว

‘พระพาย...’

‘ก็ผมจะเอา!’

‘เดี๋ยวพรุ่งนี้น้าให้คนเอามาให้ละคะ น้าขอโทษด้วยที่ไม่ได้เตรียมมา...’

‘ไม่ได้! ผมจะเอาวันนี้’

‘พระพาย! ทำไมทำตัวแบบนี้ ไม่น่ารักเลย’

โดนมารดาดุก็รู้ว่าคนเอาแต่ใจจะสิ้นฤทธิ์ ใบหน้าอ่อนวัยของเด็กชายหันไปมองเด็กหญิงแก้มป่องตั้งแต่หัวจดเท้า ล่ำววดูว่าจะเอาอะไรเป็นของขวัญได้บ้าง

มงกุฎอันเล็กๆ ที่ปักอยู่บนผม...น่าเกลียดจะตาย เขาชอบหมวกมากกว่า

กระเป๋าสะพายสีชมพูก็ใบเล็ก...ไม่น่าสนใจสักนิด เอาไปใส่ของเล่นไม่ได้สักอย่าง

ชุดกระโปรงและรองเท้าสีเดียวกับกระเป๋...ของเห่ย์ๆ พรรคนี้
เขาไม่คิดอยากใส่อยู่แล้ว

สองมือน้อยยกขึ้นกอดดอกพริ้วมพิศมอย่างครุ่นคิด จับปลิ้น
สองเท้าก็จุ่มเข้าไปหาจนผู้ใหญ่วิ่งสองคนผวามือมารั้งตัวด้วยกลัว
น้องตัวน้อยจะโดนรังแก แต่เด็กชายก็ถึงก่อน...

ภาพที่เห็นทำให้ทุกคนที่เฝ้ามองพากันเงิบไปอืดใจ วินาทีต่อมาสีหน้า
ตื่นตระหนกก็แปรเปลี่ยนเป็นรอยยิ้ม บางคนถึงขั้นหัวเราะด้วยความเอ็นดู
ก็ของขวัญที่เด็กชายช่วงชิงเอามาจากเด็กหญิงนั้น คือการได้สัมผัส
เบาๆ ที่ริมฝีปากอิมสิชมพู

‘เอาแค่นี้ก็ได้ ปีน้าอย่าลืมนะของขวัญอีกล่ะ’

ใบหน้าสวยร้อนผ่าวเมื่อนึกถึงเรื่องราวสมัยเด็ก คงเพราะฝันบ้าง
บวกกับบังเอิญไปเจอหมอนั้นเข้ากระมัง ความทรงจำในวัยเยาว์ถึงเด่นชัด
ขึ้นมา ทั้งๆ ที่อยากจะทำอะไรให้ลึกที่สุดแท้ๆ

“ไอ้เปิดโรจจิต ไอ้พระพายบ้า!” เจ้าเออยก่นด่าด้วยความแค้นเคือง
สองเท้ากระเทีบเร่ๆ อย่างคนที่ทนความอัดอั้นตันใจต่อไปไม่ได้ โดยไม่รู้
เลยว่าลิปต์ที่โดยสารมาเพียงชั้นเดียวได้หยุดเคลื่อนไหวยามลักพัก นานพอที่
ผู้โดยสารซึ่งรอลูอยู่ด้านนอกทยอยเข้ามาภายในแล้วหลายคน ปฏิกริยา
ดังกล่าวจึงตกอยู่ในสายตาแขกของโรงแรมอย่างช่วยไม่ได้

เจ้าเออยลืมหายใจขึ้นมาอีกทีเมื่อเริ่มผ่นคนคลาย สิ่งประจักษ์ตรงหน้า
ทำให้อยากหายตัวไปเสียเดี๋ยวนั้น แขกของโรงแรมกว่าห้าคนพากันไปยืน
เบียดอยู่มุมหนึ่ง สายตาหลายคู่ที่จ้องมองมาเต็มไปด้วยความไม่ไว้นิ่ง
เชื่อใจเหมือนจะลงความเห็นเป็นเสียงเดียวกันว่าเธอเสียสติ

“เอ่อ คือ...ขอโทษค่ะ” กล่าวจบก็ยกกระเป๋าปิดหน้า รีบเดินออกจาก
ลิปต์มาโดยไม่สบตาใคร จำพรวดๆ แบบไม่กลัวว่าสั่นสูงจะหัก คิดอยู่
อย่างเดียวว่าต้องไปให้ไกลจากเรื่องน่าอายนี้ให้เร็วที่สุด

จำอ้าวมาได้จิตใจก็ไต่ยืนเสียงเรียกดังตามหลังมาจึงหยุดชะงัก

พอหันไปมองถึงได้รู้ว่าเป็นรตาที่วิ่งตามมา

“แกจะรีบไปไหน ฉันเรียกตั้งนานไม่ยอมหยุด” รตาเอ๋ยถามเสียง หอบ ลิฟต์ที่เธอโดยสารมาเปิดออกตอนเจ้าเอ๋ยเดินผ่านพอดีจึงรีบเดินตาม แต่อีกฝ่ายก็เดินลื่นๆ ตะโกนเรียกอย่างไรก็ไม่หยุด คล้ายกับว่าไม่ได้ยิน

“ฉัน เอ่อ...จะรีบมาหาแก่นั่นแหละ” เจ้าเอ๋ยผ่อนลมหายใจด้วยความโล่งอก ที่รตาไม่เห็นเรื่องน่าอายของตน “แล้วยายพลอยล่ะ โดนลากกลับไปจริงๆ เหรอ”

“อ้อ...พี่เพทายไม่ยอม ยังไงก็จะพากลับให้ได้” คนเล่าหน้ามู๋ นึกเสียตายที่พลอยไพลินไม่ได้อยู่ร่วมงานด้วย

“ฉันไม่เข้าใจจริงๆ ทำไมพี่เพทายต้องอารมณ์เสียขนาดนั้น ถึงยายพลอยจะแต่งตัวไปแต่ก็แค่เวลาทำงาน แถมที่นี่ยังเป็นโรงแรมของครอบครัว แก กล้องวงจรปิดก็เยอะแยะใครจะกล้าทำอะไร อีกอย่างฉันได้ยินว่างานเลี้ยงที่ยายพลอยไปทำ ก็เป็นงานเพื่อนสนิทพี่เพทายแท้ๆ จะโกรธทำไมก็ไม่รู้” รตาบ่นพิมพ์ตามประสาคนมองโลกในแง่ดี ผิดกับอีกคนที่มองแวบเดียวก็เข้าใจทะลุปรุโปร่ง

ทำไมถึงโกรธนะเธอ ก็เพราะ ‘คิดไม่ซื่ออะไร’

“แกคิดเหมือนฉันไหมเจ้าเอ๋ย พี่เพทายทำเกินไปจริงๆ”

“น้อยไปสิ ตอนเห็นคงแทบคลั่งเลยมั้งนั่น” คนรู้เท่าทันยกยิ้มมุมปาก เพทายคงโกรธมากที่เห็นพลอยไพลินในงานปาร์ตี้ บวกกับชุดที่ใส่อีก ถึงได้จุดกระซกกลากถูออกมาแบบไม่สนใจสายตาใคร

“แกว่าอะไรนะ...”

“เปล่า ไม่ได้ว่าอะไร ฉันเห็นด้วยกับแก่นั่นแหละ” เจ้าเอ๋ยเออออ ขี้เกียจอธิบายความสัมพันธ์อันลึกลับซับซ้อนของพี่ชายกับน้องสาวต่างสายเลือด แถมเรื่องแบบนี้คนนอกอย่างเธอไม่ควรเข้าไปยุ่ง ปล่อยให้เป็นเรื่องของคนสองคนจะดีกว่า

“ว่าแต่วันนี้ว่าที่เจ้าบ่าวแกไปไหน ทำไมไม่มางานด้วย” เธอย้อนถาม

เมื่อจุกคิดขึ้นได้ คนที่เธอเห็นหลังไถๆ ก่อนเจอไอ้เบ็ดเหลืองคั่นตาน่าดู

“นี่งานปาร์ตี้สละโสดของฉัน คุณนิมมานจะมาทำไมละยะ” พอพูดถึงว่าที่สามี รตาก็ยิ้มหวาน หลงลืมเรื่องที่ยากรู้ก่อนหน้าไปเสียสนิท

“แล้วเขาไปไหน แก่ได้ถามไหม” คนที่สงสัยชักใช้ต่อ อยากรู้จริงๆ ว่าจะใช้คนเดียวกับคนที่เห็นหน้าเนียสาวอยู่หรือเปล่า

“เห็นบอกว่าเพื่อนจัดปาร์ตี้ให้เหมือนกันนะ น่าจะที่โรงแรมไหนสักแห่งละมัง”

“แกไม่ได้ถามเขาเหรอ”

“จะถามทำไม ฉันกับเขายังไม่ได้แต่งงานกันสักหน่อย”

“จะแต่งงานพรุ่งนี้แล้วเนี่ยนะ”

“ก็ไม่ใช่วันนี่ไง”

เจ้าเอยแทบอยากจะกลืนตายกับความใจดีของเพื่อนรัก ไม่รู้เลยหรือไม่ว่าพฤติกรรมของผู้ชายตอนอยู่ต่อหน้ากับลับหลังมันแตกต่างกันดูอย่างพ่อของเธอลี ต่อหน้ามารดาที่ช่างแสนดีเป็นแฟมิลีแมน พอลับหลังกลับทำตัวเจ้าชู้โก่แจ๊จนเป็นสาเหตุให้จากไปก่อนวัยอันควร

ตอนเด็กๆ เธอได้ยินคนแก่คนแก่ในบ้านคุยกันว่าอุบัติเหตุที่คร่าชีวิตคนทั้งสองมีสาเหตุมาจากความเจ้าชู้ของบิดา ที่ลักลอบนัดเจอกับหญิงสาวคนหนึ่งแล้วมารดาบังเอิญรู้เข้าจึงตามไป เหตุการณ์ต่อจากนั้นไม่มีใครรู้แน่ชัดว่าเกิดอะไรขึ้น มีเพียงบันทึกของตำรวจที่บอกว่าทั้งสองเสียชีวิตจากอุบัติเหตุเพราะรถที่นั่งมาด้วยกันคว่ำ แล้วเชื่อว่าโศกนาฏกรรมของครอบครัวจะมีแค่คนเดียว ยังมีเรื่องคู่หมั้นของน้ำดาริน ซึ่งเสียชีวิตกะทันหันจากอาการหัวใจวายอีก ส่วนสาเหตุก็มาจากการพาคุุ่เข้าไปเที่ยวต่างจังหวัดแล้วช็อกตายคาโรงแรม

จากสองเหตุการณ์เลวร้ายที่เกิดขึ้นทำให้เจ้าเอยอคติกับผู้ชาย ถึงขั้นตั้งปณิธานว่าจะไม่ยอมไว้วางใจใครง่ายๆ เด็ดขาด แต่ยั้งตั้งป้อมมากเท่าไรกลับได้ยินเสียงบ่นจากน้ำสาวว่าเธอช่างเหมือนบิดาเข้าไปทุกทีๆ เพราะคนที่บอก

ว่าเกลียดคนเจ้าชู้เริ่มทำตัวเป็นแคชานโนวี คงผู้ชายไม่ซ้ำหน้าเสียเอง

“แกไม่กลัวเขาไปควงผู้หญิงอื่นหรือไง”

“คุณนิมมานยังมีอิสระอีกตั้งหนึ่งคืน เขาอยากทำอะไรก็ปล่อยไปเถอะ”

เจ้าเอ๋ยกลอกตาแบบสามร้อยหกสิบองศา อยากจะจับรตามาเขย่าๆ เพื่อให้ความใจดีกระเด็นออกมาเสียบ้าง ทว่าในโลกแห่งความเป็นจริงเธอไม่ควรเข้าไปยุ่ง เรื่องของคนสองคนก็ต้องให้จัดการกันเอง จากที่คิดจะบอกในสิ่งที่บังเอิญเห็นก็จำต้องเปลี่ยนใจ

“เอาเถอะๆ แล้วแต่แก ฉันก็ได้แต่หวังว่าเขาจะกลับตัวกลับใจได้จริงๆ ถ้าหลังแต่งงานยังมีเรื่องเจ้าชู้อีกละก็ แกได้ตายทั้งเป็นแน่”

“ไม่หอรก ก็เขารับปากแล้วนี่นา แกอย่าอคติสิ อติไม่ได้บ่งบอกปัจจุบันและอนาคตเสียหน่อย” รตาแอบสอนเพื่อนรักกลายๆ รู้ดีว่าอีกฝ่ายมีปมเรื่องใด

“จ้ะ แม่คนใจดี ระวังเถอะ! เขาจะพาก็มาสั่งลาในงานแต่งงานด้วย”

“เอาเป็นว่าถ้าคุณนิมมานพามาจริงๆ ฉันยกเลิกงานแต่งงานไปเลยดีไหม” รตาร่วมด้วยอย่างนิกสนุก ไม่ได้คิดเลยว่าที่เพื่อนพูดจะมีโอกาสเป็นจริง

“ให้มันจริงเถอะ ไม่ใช่วิ่งหนีไปร้องไห้ซี้มูกโป่ง หรือหลบหูหลบตาทำไม่รู้ไม่ชี้ก็แล้วกัน”

“จ้ะ แกก็คิดมากจริง เลิกพูดเรื่องนี้เถอะ แข่งงานกันดีกว่า ออกมาตั้งนานแล้ว”

เจ้าเอ๋ยหันไปสบตากับเจ้าของดวงตาสีน้ำตาลอีกอึดใจ เมื่อเห็นแววอ่อนโยนเต็มไปด้วยความสุขก็เป็นฝ่ายใจอ่อนเสียเอง บางทีเธออาจจะคิดมากไป ผู้ชายที่เห็นอาจไม่ใช่ว่าที่สามีของรตากก็ได้

“ยายพลอยกลับไปแล้ว ดังนั้นคืนนี้แกต้องอยู่เป็นเพื่อนฉันจนกว่างานจะเลิกด้วยนะ ไม่ดีก็มากหอรก พรุ่งนี้ฉันกลัวหน้าโหมม เดี่ยวไม่สวย”

“แล้วมาจัดก่อนงานแต่งงานเดี๋ยวทำไมยะ”

“ก็ฉันเพิ่งหาเวลาว่างได้วันนี้นี่นา เาน่า อาย่าบ่นมากเลย ยังไงแกก็ต้องอยู่เป็นเพื่อนฉัน ตกลงนะ”

“จ้ะ แม่ว่าที่เจ้าสาว ฉันจะปล่อยให้แกอยู่คนเดียวได้ยังไงล่ะ”

“ขอบใจมาก รักแกที่สุด” รตาเอนเคิร์ชะชบคนที่โหล่สูงกว่า ซาบซึ่งในความห่วงใยของเพื่อนจนน้ำตาคลอ

ในชีวิตเธอมีเพื่อนที่นับว่าเป็นเพื่อนแท้อยู่แค่สองคน หนึ่งคือพลอยไพลิน ที่แม้จะเกิดมากำพร้า ไม่เคยเห็นหน้าบิดามารดาของตน แต่ก็ไม่เคยโทษโชคชะตา ยังคงสดใสร่าเริง เป็นเสมือนดังลมเย็นๆ ที่คอยพัดให้คุณรอบข้างมีความสุข

ครอบครัวนุชราับอุปการะพลอยไพลินจากสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าตั้งแต่อายุสิบขวบ การได้อยู่ในครอบครัวมหาเศรษฐีไม่ได้ทำให้หญิงสาวหลงลืมตนแต่อย่างใด ตรงกันข้ามกลับยิ่งขยันขันแข็งช่วยเหลืองานทุกอย่าง จนรู้เรื่องจิวเอลรีมากกว่าลูกชายแท้ๆ อย่างเพทายเสียอีก แถมยังมีความสามารถในด้านการออกแบบจนเคยผูกคอลเลกชันเครื่องประดับชิ้นเล็กชิ้นน้อยมาวางขายอยู่บ่อยๆ

พลอยไพลินไม่ได้นำเงินที่ครอบครัวนุชราโอนเข้าบัญชีทุกเดือนมาใช้นับตั้งแต่เข้ามหาวิทยาลัย เจ้าหล่อนมักหางานพิเศษทำไปตามเรื่องตามราว ดีที่มีหน้าตาสะสวย ความสามารถเพียบพร้อมจึงเตะตามอเดลลิงขึ้นนำจนมีงานไม่ขาดสาย เจ้าตัวบอกอยู่เสมอว่าบ้านนุชราให้ที่อยู่อาศัยแถมส่งเสียจนจบ ม.ปลาย ก็เป็นบุญคุณจนทดแทนไม่หมดแล้ว

คนที่สองคือเจ้าเออย ที่ใครต่างขนานนามว่าเจ้าหญิงของวงการเซเลบ แม้จะไม่อ่อนโยน ไม่อ่อนหวาน แต่จิตใจก็ดีเลิศ เย่อหยิ่งบ้างบางเวลา ทว่าไม่เคยสร้างความเดือดร้อนให้ใคร การที่ต้องอาศัยอยู่กับนางสาวแค่สองคนจึงโดนตามใจมาตั้งแต่เล็ก นิสัยเอาแต่ใจจึงมากพอสมควร

เจ้าเออยก็เป็นอีกคนที่ทำงานในวงการคล้ายๆ พลอยไพลินแต่เลือกรับงานมากกว่า ด้วยความที่เป็นสาวมั่น ไม่ยอมลงให้ใคร จึงมักมีเรื่อง

กระทบกระทั่งกับผู้ร่วมงานบ่อยครั้งแต่ก็ไม่ใช่คนไร้เหตุผล ถ้างานใดที่มีเรื่องแสดงว่าโดนก่อวณจนเกินขีดความอดทนแล้วจริงๆ เจ้าเอยเด็ดเดี่ยวจริงจังเสมอทั้งเรื่องงานและเรื่องส่วนตัว

เจ้าเอยกับพลอยไพลินจึงเปรียบเสมือนต้นแบบที่รตาทายากเป็นเธอมักพูดเสมอว่าอยากเข้มแข็งให้ได้เหมือนเพื่อนรัก แต่ทั้งสองคนกลับบอกให้เธออ่อนหวานอ่อนโยนแบบนี้แหละดีแล้ว อย่างน้อยก็จะได้คอยเป็นน้ำไว้ยับยั้งลมอย่างพลอยไพลินและไฟอย่างเจ้าเอยให้ฤทธิ์เบาบางลง

เช้าวันต่อมาก็ถึงงานแต่งของรตา เจ้าเอยกับพลอยไพลินกระตือรือร้นในการทำหน้าที่เพื่อนเจ้าสาวตั้งแต่เช้ามีด พิธีสงฆ์มีแค่คนในครอบครัวจึงค่อนข้างเรียบง่าย แต่ด้วยพิธีกรรมที่มีหลากหลายขั้นตอนทำให้เพื่อนเจ้าสาวทั้งสองถึงกับหัวหมุน โดยเฉพาะเจ้าเอยที่รีบเร่งเสียจนลืมรองเท้าสำหรับใส่ในงานเลี้ยงฉลองตอนเย็นไว้ที่บ้าน จะไหว้วานให้ใครเอาไปให้ก็กลัวหยาบผิดหยิบถูกเนื่องจากรองเท้าในห้องแต่งตัวมีหลายร้อยคู่ หลังเสร็จสิ้นพิธีสงฆ์จึงต้องกลับมาเอาเอง

เจ้าเอยใช้เวลาหยิบจับสิ่งที่ต้องการไม่นานก็เดินลงมาจากชั้นสอง คิดจะหาอะไรรองท้องก่อนกลับไปแต่งหน้าทำผมกับช่างที่นัดแนะไว้ แต่เพียงแค่เหยียบย่างลงมาถึงชั้นล่างก็รับรู้ถึงบรรยากาศที่ชวนให้เย็นยะเยือก ดวงตาสองคู่กำลังจ้องมองมายังเธอตั้งแต่ก้าวพ้นบันไดมา สีหน้าถมึงทั้งจนเจ้าเอยสัมผัสได้ว่าน้ำตารินกับป้าศรีนวลกำลัง ‘โกรธจัด’

“ทำไมมองเอยกันแบบนั้นล่ะคะ” เธอเอ่ยถามด้วยความฉงน จะว่าไปก็พอเรื่องอะไรมากก็ไม่น่าใช่ ช่วงนี้เธอวุ่นๆ กับงานแต่งของรตาจนไม่ได้ออกไปเที่ยวเตร่ที่ไหน “มีอะไรกันหรือเปล่า”

เพราะแน่ใจว่าไม่ได้ทำอะไรผิดจึงทำใจดีสู้เสือ และนั่งลงบนเก้าอี้ข้างๆ น้ำสาว

“โธ่! คุณหนู ทำไมทำตัวแบบนี้คะ” ป้าศรีนวลตดพ้อ ยกมือขึ้น

เซ็ดน้ำตาที่ปริ่มจะไหล ปฏิกริยาบ่งบอกว่าเสียความรู้สึกกับอีกฝ่ายสุดๆ

“อะไรกันคะ ทำไม่ป้าว่าเอ๋ยแบบนี้ละ เอื่อยยังไม่ได้ทำอะไรสักหน่อย”
คนโดนตำหนิแบบไม่รู้ต้นสายปลายเหตุหน้าจ้

“ไม่ได้ทำแล้วภาพนี่คืออะไร เจ้าเอ๋ย!” นางสาววินเหวี่ยงอย่างที่ไม่เคย
เป็นมาก่อน พร้อมกับโยนหนังสือพิมพ์ลงบนโต๊ะตรงหน้า

เจ้าเอ๋ยผงะด้วยความตกใจ ตั้งแต่จำความได้เธอไม่เคยเห็นผู้เป็นน้ำ
เกรียวกราดขนาดนี้เลย ขนาดเธอมีข่าวควงผู้ชายคนไหนคนไหนไม่เว้นแต่ละวัน
น้ำตารินยังแค่สายหยาระอา แต่ตอนนี้ทำเหมือนเธอไปฆ่าใครตายอย่างไร
อย่างนั้น จึงรีบคว้าหนังสือพิมพ์ที่ยับยู่ยี่มาทางดู พาดหัวข่าวตัวใหญ่กับ
ภาพประกอบที่กินพื้นที่กว่าครึ่งหน้ากระดาษทำให้ดวงตากลมโตเบิกโพลง

เซเลบสาว ‘เจ้าเอ๋ย’

จูบดูดดื่มกับชายหนุ่มปริศนาในโรงแรมหรูของครอบครัว

‘ดูเหมือนว่าเซเลบสาวผู้โด่งดังจะไม่แยแสข่าวความของตนเองนัก
นอกจากจะควงชายหนุ่มมากหน้าหลายตาจนปาปารั๊ซซิจับภาพได้บ่อยๆ แล้ว
ล่าสุดยังควงหนุ่มคนใหม่ไปสวีทหวานกันในห้องหรูซึ่งเป็นกิจการของ
ครอบครัว แหล่งข่าวรายงานว่าทั้งสองนั่งเฝ้าถึงเนื้อถึงตัวแบบไม่แคร์สายตา
ผู้คนเลยทีเดียว

ก็ไม่ว่ากันว่าเซเลบสาวจะออกมาปฏิเสธหรือไม่ และหนุ่มคนใหม่
จะเป็นตัวจริงหรือแค่คบหลอกๆ ควงเล่นๆ ตามสไตล์สาวฮอต แต่ที่แน่ๆ
คุณน้าคนสวยคงได้ปวดเศียรเวียนเกล้ากับวีรกรรมสุดแซ่บของคุณหลาน
อีกแน่นอน’

หนังสือพิมพ์ในมือสั่นระริกยามอ่านจบ รูปแอบถ่ายจากเหตุการณ์
เมื่อคืนทำให้ความโมโหแล่นขึ้นใบหน้าเป็นริ้วๆ โกรธไปหมด ทั้งเจ้าของ

หนังสือพิมพ์ คนเขียนข่าว เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของโรงแรมที่
ปล่อยให้นักศัลยกรรมนอกเข้าไปเฟ้นฟานจนมีรูปหลุดออกมา และโทรทัศน์สุด
คือต้นเหตุที่ทำให้เธอตกเป็นข่าวเสียหาย ‘ไอ้เบ็ดเหลือง!’